

[Mario See]

flere flygtninge, og derfor så vi gerne i CD, at der blev etableret et tættere samarbejde med andre lande i og uden for Den Europæiske Union. Men det kræver nu engang, at vi først og fremmest opfylder vores egne forpligtelser, og her taler jeg ikke om de juridiske forpligtelser, der er nedfældet på et stykke papir – det være sig en dansk lov, et EF-direktiv eller en FN-konvention – jeg taler om vore moralske forpligtelser over for uskyldige mennesker på flugt.

CD kan ikke afvise, at der blandt de mennesker, der søger asyl, kan være enkelte, som ikke er forfulgte, og at nogle søger hertil alene af den grund, at de ønsker at skabe en bedre tilværelse for sig selv og deres børn. Og hvad så? Hvem af os ønsker ikke det, er der noget at sige til det? I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at også efter CD's mening skal sociale asylansøgere hjælpes via ulandshjælpen og ikke via flygtningepolitikken, ligesom vi er enige i, at vi skal yde så stor en del af hjælpen i hjemlandene, som det overhovedet er muligt. Men der er også nogle, som ikke kan hjælpes på stedet, og vi skal naturligvis tage imod vores andel på lige fod med alle andre.

Danmark har ikke skabt flygtningeproblematikken, men vi må nødvendigvis være med til at løse den og være med til at bære ansvaret, medmindre vi foretrækker at melde os ud af verdenssamfundet og sige, at det, der foregår uden for Danmarks grænser, er ikke vores problem og kommer ikke os ved.

CD kan heller ikke afvise, at der blandt udlændingene er uheldige elementer, som enten ikke overholder de danske love eller bevidst udnytter danskernes gæstfrihed. Den slags mennesker findes alle steder, såvel blandt udlændinge som blandt danskere, og de skal naturligvis retsforfølges hurtigt og kontant, dømmes og straffes efter præcis de samme regler som danske lovovertrædere. Men de skal ikke udvises, når det kan medføre dødsstraf eller lange fængselsstraffe på grund af deres politiske overbevisning eller på grund af handlinger, som ikke er strafbare herhjemme. CD accepterer nemlig ikke to straffelove, én for danskere og én for de fremmede; vi skal ikke have indført apartheid i Danmark, og vi tager på det skarpeste afstand fra tankerne om hårdere straffe og anderledes politik over for disse mennesker. Vi skal heller ikke have koncentrationslejre i Danmark.

Lad mig så sige, at vi er så inderligt imod den måde, Fremskridtspartiets forespørgsel er formuleret på. Det er måske ikke så meget selve ordlyden som det, der står mellem linjerne, denne umiddelbart usynlige, men alligevel tydelige grænse, der bliver trukket mellem danske borgere og de udlændinge, som Danmark har givet asyl eller opholdstilladelse med de forpligtelser og med den retssikkerhed, det medfører. Det, som Fremskridtspartiet siger mellem linjerne, og som også er kommet meget tydeligt til udtryk her i dag fra denne talerstol, er spørgsmålet: Hvor skal vi danskere bo, hvis der skal være plads til alle de fremmede? Er der nogen plads til os på sygehusene, på plejehjemmene og i skolerne, hvis vi også skal behandle og undervise alle de andre?

Som indvandrere kan jeg bevidne, at den holdning, Fremskridtspartiet giver udtryk for i sin forespørgsel, ikke nyder opbakning blandt den langt overvejende del af befolkningen. Det var ikke den holdning, jeg mødte, da jeg kom hertil for 30 år siden; jeg mødte varme, åbenhed og gæstfrihed. Det var danskerne i en nødskaal, og derfor kan jeg forsikre Fremskridtspartiets valgstrateger om, at de forregner sig, når de rejser denne debat umiddelbart før kommunevalget og tror, at de kan score points på en egoisme, som ikke er til stede blandt vælgerne.

Denne forespørgselsdebat handler ikke så meget om hverken indvandrere eller flygtninge, men snarere om, hvordan vi danskere tackler vore problemer i relation til særlig hårdt belastede boligområder med eller uden udlændinge, hvordan vi behandler vore ældre medborgere, danske såvel som udenlandske, hvordan vi sikrer plejehjemspladser til alle, og hvordan vi skal indrette vores uddannelsessystem ligeledes såvel for danskere som for de mennesker, vi har taget imod. Denne debat handler om, hvordan vi vil være bekendt at behandle hinanden, uanset nationalitet.

Men naturligvis skaber flygtningetilstrømningen problemer; det er vi overhovedet ikke blinde for i CD. Der er ingen, der har lovet, at det skulle være gratis eller nemt at leve op til vore forpligtelser.

Vi kan godt se, at kommunerne kommer i noget af et problem, når de skal huse de mange flygtninge, der kommer hertil. Det siger sig selv, at amter og kommuner er nødt til at til-